

พระองค์
ผู้ทรงทำ
บุญ ถ้ำมรกต

น้อมรำลึกพระผู้เสด็จสู่สวรรคาลัย

พระองค์ผู้ทรงทำ

ธรรม์ อำนวยนาถวาสวัตดี

ชื่อสัตย์ต่อความทรงจำ

มอบให้

สำนักพิมพ์บ้านพระอาทิตย์

คือหนังสือเล่มหนึ่งเล่าถึงพระองค์

โลกนี้มีบางครั้งที่เราตื่นขึ้นกลางดึก มือไม่เย็นเฉียบ หัวใจเต้นตึกตักด้วยความระทึกขวัญ เพราะเรากลัว “ฝันร้าย”

ฝันร้ายมีหลายประเภท บ้างฝันเห็นผี บางทีฝันว่าเราตกจากที่สูง แต่ไม่มีฝันร้ายใดสร้างความตระหนกให้เราเท่า “ฝันที่เหมือนเหตุการณ์จริง”

ผมเคยฝันเช่นนั้น ไม่มากครั้งแต่จำได้ ฝันว่าตัวเองกำลังอยู่ในเหตุการณ์ที่ประเทศไทยขาด “กำลังของแผ่นดิน”

ฝันนั้นโหดร้ายกว่าฝันเจอผี เพราะผีอาจไม่มี หรือมีก็อาจไม่เจอ แต่เหตุการณ์เช่นนี้สามารถเกิดได้

ทุกครั้งที่ตื่น ผมดีใจสุดๆ เมื่อรู้ว่ามันเป็นเพียงฝัน มันยังไม่เป็นจริง จวบจนวันหนึ่ง...

วันที่ไทยทั้งชาติจำได้แม่น เราปรวิตถกันมาตั้งแต่ก่อนหน้านั้น เราใจไม่ดีเลยเมื่อเริ่มทราบแถลงการณ์ของสำนักพระราชวังที่ทยอยออกมา แถลงการณ์ที่ระบุว่า “พระอาการประชวรโดยรวมยังไม่คงที่” (ฉบับที่ ๓๗ วันที่ ๙ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๙)

ความกระสับกระส่ายเริ่มเพิ่มขึ้น จนเกิดอาการ “ใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว” ที่เป็นพร้อมกันทั้งประเทศ คนหกสิบล้านเศษรู้สึกที่เราทำงานไม่ได้ ทำอะไรก็ไม่ได้ มั่นมึนงง สับสน ใช้ชีวิตคล้ายครึ่งหลับครึ่งตื่น

ตามมาด้วยแถลงการณ์ฉบับที่ ๓๘ (วันที่ ๑๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๙) “...พระอาการประชวรโดยรวมยังไม่คงที่ ต้องควบคุมด้วย พระโอสถ...”

ชีวิตมันยิ่งครึ่งหลับครึ่งตื่น แต่ค่อนข้างจะไปทางหลับมากกว่าตื่น หลับไปเลยเพื่อให้ตื่นมาใหม่แล้วพบว่ามันเป็นเพียงฝันร้าย

แต่หนนี้ไม่ใช่ฝัน ความจริงอันปวดร้าวเริ่มต้นในเวลาหนึ่งทุ่ม วันที่ ๑๓ ตุลาคม เหตุการณ์แผ่นดินวิปโยค ความสูญเสียชีวิตสูงสุดในรอบ ๗๐ ปี เกิดขึ้นกับประเทศไทยแล้ว

ผมพอทราบข่าวก่อนหน้า แต่ใจไม่ยอมรับ ใจบอกว่าต้องรอแถลงการณ์เท่านั้น จวบจนเมื่อแถลงการณ์ออกมาจริง ผมกำลังอยู่ในงานศพของญาติผู้ใหญ่ท่านหนึ่ง ผมไม่รู้สึกละไร มันขามันนิ่งไปหมด มันแค่ไม่อยากจะพูดกับใครเท่านั้น

จนนั่งรถกลับบ้านกับคุณแม่ ผมเงิบ คุณแม่ก็เงิบ ในรถเราไม่มีเสียง ไม่เปิดวิทยุด้วยซ้ำ รถวิ่งผ่านราตรีช่วงค่ำของกรุงเทพมหานคร ไปตามทางด่วนมุ่งสู่ใจกลางเมือง

มองไปรอบด้าน บ้ายโฆษณายังคงมีสีสันทัน รถก็ยังวิ่งอยู่เต็มท้องถนน มันเหมือนคืนหนึ่งทั่วไป ผิดที่ว่าคืนนี้กลับเป็นคืนที่คนไทย “ซ็อคทั้งประเทศ”...

ความเจ็บปวดร้าวของผลัดแผ่นดินในครั้งกาลก่อน เรา กำลังจะรู้ซึ้ง เสียงร้องไห้ระงมไปทั้งเมืองเป็นเช่นใด เรากำลังจะได้ยิน

และจะได้ทราบมากกว่า เพราะผู้ที่จากเราไป เป็นผู้ครองแผ่นดินยาวนาน ๗๐ ปี นานกว่าแผ่นดินไหนๆ ในอดีต นานกว่าแผ่นดินไหนๆ บนโลกใบนี้

ครองนานแค่ไหนอาจไม่เกี่ยว ที่เกี่ยวข้องคือครองแผ่นดินอย่างไร ?

เรื่องนี้ไม่ต้องตอบเป็นภาษา เราใช้น้ำตาตอบแทน

...

กลับมาถึงบ้าน ผมเดินผ่านหน้าลูกๆ ที่นั่งอยู่หน้าทีวี ผ่านหน้าภรรยาผู้เงยหน้าขึ้นมอง เธออาจอยากรู้ว่าผมจะทำอย่างไร จะพูดอย่างไร ผมไม่ทำอะไรทั้งนั้น ผมเข้าห้องน้ำ จากนั้นผมร้องให้

ผมทำงานหลากหลาย เคยเจอเรื่องนี้นั้นมากมาย ไม่เคยร้องให้หรือเฉียดใกล้คำว่าร้องให้สักครั้ง

ผมมีความมั่นใจในตัวเองสูงมาก เชื่อว่าทุกอย่างแก้ไขได้หากเรากล้าเผชิญกับมัน แต่ตอนนี้ผมกำลังร้องให้ตัวหอบตัวโยนอยู่หน้ากระจกในห้องน้ำ น้ำตาไหลทะลักมาจากไหนก็ไม่ทราบ มันเลอะเประอะ เปื้อนเต็มไปหมด

ผมร้องไห้เพราะหนนี้ไม่เหมือนทุกหนที่เคยเจอ ผมแก้ไขไม่ได้ มันหมดสิ้นทุกหนทาง มันเป็นชะตาฟ้าที่ไม่อาจหลีกเลี่ยง ผมเจ็บใจที่ตัวเองทำอะไรไม่ได้เลย

ผมคิดผิด ผมทำอะไรได้....

...

วันที่ ๑๔ ตุลาคม เวลาบ่าย ผมยื่นจดจ้องดูเวทีกลางของงานมหกรรมหนังสือระดับชาติ ในศูนย์การประชุมแห่งชาติสิริกิติ์ ผมมีคิวต้องขึ้นพูดในวันนี้ วันที่ทุกคนคิดว่าเหมาะสมที่สุด วันศุกร์ คนมาเยอะมีคนฟังเยอะ

ศุกร์นั้น แทบไม่มีคนในงานหนังสือ เป็นปรากฏการณ์ที่ไม่เคยเกิด ไม่ว่าจะผ่านเหตุการณ์มากี่ครั้งก็เหิน งานหนังสือไม่เคยร้างคนถึงเพียงนี้

เวทีตรงหน้าเปลี่ยนสีเป็นเทาดำ คำพูดออกลำโพงที่เคยเจ็ยแจ้วตลอดเวลา บัดนี้เงียบกริบ แทบไม่มีคนขึ้นพูดบนเวที เพราะไม่ทราบว่าจะขึ้นไปพูดเรื่องอะไร

ถึงเวลาแล้ว ผมขึ้นไปบนเวที ผมพูดระหว่างที่วีกำลังถ่ายทอด
สดพิธีอัญเชิญพระองค์จากศิริราช

ผมเล่าเรื่องพระองค์ให้คนน้อยนิดฟัง คนเพียงหนึ่งหยิบมือ
แต่พวกเขาก็คือคนไทย

ผมกำลังเล่าเรื่องพระองค์ให้คนไทยฟัง

...

The Beginning of The End เป็นวลีในภาษาอังกฤษ กลายเป็นคำพูดโด่งดังของนายกรัฐมนตรีอังกฤษ วินสตัน เชอร์ชิล ในสงครามโลกครั้งที่ ๒

หลังจากลงเวทีวันนั้น ความรู้สึกของผมกลับตรงข้าม
มันไม่ใช่ “จุดเริ่มต้นของจุดจบ” แต่มันเป็น “จุดจบที่เป็นจุด
เริ่มต้น”

ผมเริ่มลงมือเขียนเรื่องถึงพระองค์ ดำเนินไปตามช่วงเวลานับ
แต่วันที่ ๑๔ ตุลาคม

ผมเลือกเขียนหนังสือเพราะ ๒ เหตุผล อย่างแรกคือการเขียน
เป็นสิ่งที่ผมรักที่สุด

สองคือความเชื่อมาตลอดชีวิต “ตัวอักษรมีพลัง”

และไม่ใช่ผมคนเดียวที่คิดเช่นนั้นครับ

“หนังสือเป็นการสะสมความรู้และทุกสิ่งทุกอย่างที่มนุษย์ได้
สร้างมาทำมาคิดมาแต่โบราณกาลจนทุกวันนี้... เป็นสิ่งที่จะทำให้มนุษย์
ก้าวหน้าได้โดยแท้”

พระบรมราชาโชวาทของพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช

วันที่ ๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๔

...

เรื่องที่ปรากฏในหนังสือเล่มนี้ บางเรื่องอาจผ่านสายตาคูณไป
แล้วบ้าง แต่เชื่อเถิด มันไม่เหมือนกัน

สำหรับผมแล้ว การเขียนเรื่องลงเฟซบุ๊ก เปรียบเสมือนการ
กินอาหารจานด่วนฟาสต์ฟู้ด ไม่มีทางเหมือนดินเนอร์ฟูลคอร์สได้แสง
เทียน ในรูปแบบของการเขียนหนังสือ

ความละเอียดละไมในการเขียน และความละเอียดละไมใน
การอ่าน ยิ่งต่างกันโดยสิ้นเชิง

ผมจึงใคร่ขอให้คุณอ่านไปช้าๆ บางประโยคอาจมีความนัยแฝง
อยู่ รอให้คุณค้นหา ผมทิ้งไว้ให้คุณลองตีความตามที่คุณเข้าใจ

หนังสือเล่มนี้ยังไม่ใช่คำราชาศัพท์ทุกถ้อยคำ ด้วยคนเขียน
อ่อนด้อยฝีมือ ไม่สามารถประติดประต่อยเนื้อหาโดยใช้ราชาศัพท์แล้ว
สื่อได้อย่างที่ใจต้องการ

ผมจึงเลือกยึดแก่นแท้ของหนังสือ “การสื่อสารที่ชัดเจน
ระหว่างคนเขียนกับคนอ่าน”

จึงใคร่ขออภัยผู้แตกฉานในภาษาไทยไว้ ณ ที่นี้ครับ

ธรรณ ธีรทรงนาวาสวัสดิ์

สารบัญ

คือหนังสือเล่มหนึ่งเล่าถึงพระองค์	๓
ข้อสัจย์ต่อความทรงจำ	๑๐
การทศยุคโลก จากปลาบู่สู่ปลานิล	๒๐
พลังของปลานิล	๓๔
ทรงสู้โลกร้อน	๓๖
ความรับผิดชอบและความดี	๔๔
พลังงานจากธรรมชาติ	๕๒
กินที่อยู่ดี	๖๐
เก็บไว้จนวันตาย	๗๐
คำมั่นสัญญากับต้นไม้	๙๐
ฝันอันเหลือเชื่อ	๙๔